

[Cat/Cast] Manifest de l'Esquerra Independentista per al 28 de juny;

ESQUERRA INDEPENDENTISTA :: 28/06/2020

Diada per l'Alliberament Sexual i de Gènere

Catala

Diumenge és 28 de juny i arribem a aquesta data després d'uns mesos protagonitzats per una crisi sanitària, però també social i econòmica, amb conseqüències nefastes per a la classe treballadora. Com a persones lesbianes, gais, trans i bisexuals, pagarem les conseqüències d'aquesta crisi del capitalisme d'igual o pitjor manera que la resta les classes populars. En el cas de les dones trans, amb taxes altíssimes de desocupació, una situació de major atur no pot fer més que agreujar una situació de pobresa que ja ens era extremadament preocupant. Parlem d'una taxa d'atur d'un 85%, que comporta problemes reals i materials que ens impossibiliten viure vides dignes. Com també ho serà per a moltes persones joves, per a qui una nova crisi econòmica suposarà una major dificultat en l'emancipació, amb el que això pot comportar per a aquelles qui viuen situacions familiars de violència i discriminació per la seva sexualitat o identitat de gènere i que no els permetrà viure lliurement. Lluitarem perquè aquesta crisi no la puguem nosaltres des de totes les trinxeres i unirem tots els colors de les lluites per un altre model al servei de la vida i no del capital.

Davant d'aquesta situació de crisi, però, resulta alarmant la força d'una extrema dreta reaccionària que fa temps que es reinventa i creix, i que ens ho vol fer pagar molt car a les persones amb sexualitats i identitats de gènere dissidents, igual que a les dones, les persones migrades i el conjunt de la classe treballadora. Com a antifeixistes, tenim molt clar que col·lectivament ens cal organitzar-nos per no deixar un bri d'aire als discursos homòfobs i transfòbics de l'extrema dreta, i que des de tots els fronts de lluita aturarem el feixisme existent en aquest estat que l'empara i el reforça. Mentrestant, plantarem cara a les agressions que patim des de l'autodefensa i l'organització. Aquestes últimes setmanes sentíem notícies d'agressions homòfobes a Sant Boi i a Sant Adrià del Besòs, alhora que augmenten els discursos d'odi contra les persones trans. Que ho tinguin clar, però, que no passaran.

Lesbianes, gais, trans i bisexuals tenim una llarga trajectòria de lluita imbricada en el conjunt de lluites transformadores i radicals per una vida digna que dibuixen el nostre territori. En tenim exemple en la primera manifestació per l'alliberament sexual i de gènere a la ciutat de Barcelona, organitzada el 26 de juny del 1977, quan unes 5.000 persones van sortir al carrer, per primer cop, i van ser brutalment reprimides per les forces policials. Tot el que ha passat entre la manifestació d'aquell 1977 i avui ha estat un llarg camí de tensió entre l'assimilació i la resistència.

Aquesta resistència no ha estat la d'aquelles empreses i organitzacions que es tenyeixen

dels colors de l'arc de Sant Martí una vegada l'any per fer negoci de les nostres vides, però que, al capdavant, formen part d'un engranatge capitalista responsable de la nostra situació i de la misèria del conjunt de les classes populars. El capitalisme és el virus, llegíem aquests dies en pancartes a les concentracions d'arreu dels Països Catalans com a resposta a la pandèmia, i davant d'això, la resposta no pot ser un orgull que desmobilitza i despolititza la nostra lluita pretenent que perdem la capacitat revolucionària i transformadora que hem demostrat moltes vegades. La nostra és una història de conflictivitat i resistència constant, i aquest 28 de juny tornarem a prendre els carrers.

No passaran!

Lesbianes, gais, trans i bisexuals no pagarem aquesta crisi!

Revolta sexual és lluita de classes. Som orgull!

Castellano

Domingo es 28 de junio y llegamos a esta fecha después de unos meses protagonizados por una crisis sanitaria, pero también social y económica, con consecuencias nefastas para la clase trabajadora. Como personas lesbianas, gays, trans y bisexuales, pagaremos las consecuencias de esta crisis del capitalismo de igual o peor manera que el resto las clases populares. En el caso de las mujeres trans, con tasas altísimas de desocupación, una situación de mayor paro no puede hacer más que agravar una situación de pobreza que ya nos era extremadamente preocupante. Hablamos de una tasa de paro de un 85%, que comporta problemas reales y materiales que nos imposibilitan vivir vidas dignas. Como también lo será para muchas personas jóvenes, para quienes una nueva crisis económica supondrá una mayor dificultad en la emancipación, con el que esto puede comportar para aquellas quién viven situaciones familiares de violencia y discriminación por su sexualidad o identidad de género y que no los permitirá vivir libremente. Lucharemos porque esta crisis no la pagamos nosotros desde todas las trincheras y uniremos todos los colores de las luchas por otro modelo al servicio de la vida y no del capital.

Ante esta situación de crisis, pero, resulta alarmante la fuerza de una extrema derecha reaccionaria que hace tiempo que se reinventa y crece, y que nos lo quiere hacer pagar muy caro a las personas con sexualidades e identidades de género disidentes, igual que a las mujeres, las personas migradas y el conjunto de la clase trabajadora. Como antifascistas, tenemos muy claro que colectivamente nos hay que organizarnos por no dejar una brizna de aire a los discursos homófobos y transfóbicos de la extrema derecha, y que desde todos los frentes de lucha pararemos el fascismo existente en este estado que el amparo y lo refuerza. Mientras tanto, haremos frente a las agresiones que sufrimos desde la autodefensa y la organización. Estas últimas semanas sentíamos noticias de agresiones homófobas a Santo Boi y a San Adrià del Besòs, a la vez que aumentan los discursos de odio contra las personas trans. Que lo tengan claro, pero, que no pasarán.

Lesbianas, gays, trans y bisexuales tenemos una larga trayectoria de lucha imbricada en el conjunto de luchas transformadoras y radicales por una vida digna que dibujan nuestro territorio. tenemos ejemplo en la primera manifestación por la liberación sexual y de género

en la ciudad de Barcelona, organizada el 26 de junio del 1977, cuando unas 5.000 personas salieron a la calle, por primera vez, y fueron brutalmente reprimidas por las fuerzas policiales. Todo el que ha pasado entre la manifestación de aquel 1977 y hoy ha sido un largo camino de tensión entre la asimilación y la resistencia.

Esta resistencia no ha sido la de aquellas empresas y organizaciones que se tiñen de los colores del arco iris una vez el año para hacer negocio de nuestras vidas, pero que, al final, forman parte de un engranaje capitalista responsable de nuestra situación y de la miseria del conjunto de las clases populares. El capitalismo es el virus, leíamos estos días en pancartas a las concentraciones de todo los Países Catalanes como respuesta a la pandemia, y ante esto, la respuesta no puede ser un orgullo que desmoviliza y despolitiza nuestra lucha pretendiendo que perdemos la capacidad revolucionaria y transformadora que hemos demostrado muchas veces. La nuestra es una historia de conflictividad y resistencia constante, y este 28 de junio volveremos a tomar las calles.

No pasarán!

Lesbianas, gays, trans y bisexuales no pagaremos esta crisis!

Revuelta sexual es lucha de clases. Somos orgullo!

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-manifest-de-lresquerra>